

приема още по-определенъ характеръ. Християнскитѣ аскети почитатъ за по-згодно да изпълняватъ общанията си далече отъ мѣрътъ. За това тѣ оставяли градове и села и се засѣлявали въ пустини. Таква, отдалечени отъ мѣра, аскети се наричали анахорети (отъ гр. отшелникъ) и еремити (отъ гр. пустинникъ). Ужаситѣ на Декиевото гонение били като едно вънкашно побуждение за това движение, нѣ съ прекратяване на гоненията, още повече се усилило това стрѣмление на християнскитѣ подвижници отъ уединение. Въ спокойнитѣ за християнството врѣмена, като преминали въ църквата множество язичници, захванала да ослабява строгостта на християнскитѣ животъ, и това още повече подбудило ревнителитѣ на благочестието да трѣсатъ спасение въ пустинитѣ. Отечество на монашеството се почита Египетъ. Баща и урѣдител на монашеството въ Египетъ билъ св. Антоній Великий.

Святий Антоній Великий е происходилъ отъ благородни и богати родители, които го възпитали въ благочестие. На 18-та година той се лишилъ отъ своитѣ родители и останалъ единъ съ сестра си, която той ималъ подъ своя грижа. Веднажъ той като отивалъ въ църква и размишлявалъ за св. апостоли, какъ тѣ оставили всичко, да послѣдватъ подиръ Господа, влиза въ църква и чува словата евангелски: *аще хоцещи совершенъ бити, иди, продаждь имѣние твое, и даждь нищимъ: и имѣти имаша сокровище на небеси: и гряди въз слѣдъ мене* (Мат. 19, 21). Тия думи тѣй поразили Антония, като че ли му били казани отъ Господа лично. Като излѣзълъ отъ църква, той продалъ имѣнието си, което му се падало по право наследствено, и го раздалъ на бѣднитѣ. Нѣ Антоній мислилъ, кому да остави сестра си. Като билъ заетъ съ тая мисль, той влѣзълъ другъ пѣтъ въ храма и чува тамъ пакъ слова Спасителеви, като че къмъ него били обърнати: *не печетеся на утрей: утрении бо собою печется: довлѣтъ днєви злоба его* (Мат. 6, 34). Антоній препорѣчилъ сестра си на извѣстнитѣ нему християнски дѣвственници и оставилъ града си и домътъ, за да живѣе въ уединение и да служи на едного Бога. Отдалечаванieto на св. Антоній отъ мѣра не било извѣднажъ, а постыценно. Отпървомъ той се подвизавалъ близо до града при единъ старецъ, който живѣлъ уединено, и се старалъ въ всичко да му подражава. Той посѣщавалъ и други отшелници, които живѣли около града и се ползовалъ отъ тѣхнитѣ свѣти. Още въ това врѣме той така се прославилъ съ своитѣ подвиги, щото го наричали, „приятель Божий.“ Подиръ това той